

Toen ze verdween

Carla Kovach bij Boekerij:

*Stil maar
Dit heb je verdiend
Zo'n mooi meisje
Toen ze verdween*

Carla Kovach

TOEN ZE VERDWEEN

Samantha heeft je een brief geschreven.
Maar Samantha is al zeven jaar dood.

ISBN 978-90-225-9393-6

ISBN 978-94-023-1848-7 (e-book)

ISBN 978-90-528-6470-9 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Liar's House*

Vertaling: Barbara Lampe

Omslagontwerp: © Clarkevanmeurs Design, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© Carla Kovach. First published in Great Britain in 2019 by Storyfire Ltd trading as Bookouture

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is opgedragen aan vrienden. Nieuwe vrienden, oude vrienden, gekke vrienden, lollige vrienden en onze serieuzere vrienden. Hieronder bevindt zich een bijzondere categorie die ik specifiek wil benoemen: degenen die we zien als familie.

PROLOOG

Zaterdag, 5 mei 2012

‘Ik heb het gehad. Je hebt me de hele avond in de hoek laten zitten terwijl jij met je camera loopt te prutsen. Stom van me dat ik dacht dat we uit zouden gaan en een leuke tijd zouden hebben.’ Ze schokschoudert, gaat dan door: ‘Weet je? Je maakt niet eens goede foto’s.’ Ze schreeuwt het in zijn oor.

Zijn vrouw wist wel hoe ze een prima avond kon verpesten. De dj zette Katy Perry’s ‘Firework’ op en een paar mensen begonnen te bewegen op de dansvloer.

Met een frons tikte hij op de laatste foto op het scherm van zijn camera. Twee dansers glimlachten hem stralend tegemoet; een moment dat voor eeuwig was vastgelegd. Hij wist zeker dat hij de instellingen goed had staan, maar zijn vrouw had wel een punt. De foto was overbelicht. Zelf kon het hem niet schelen dat zijn opnamen niet perfect waren, maar dat zou hij niet tegen haar zeggen.

Mensen wurmden zich langs elkaar heen, dansten tegen elkaar aan, zoenden en lachten. De hele avond had iets waar hij ongemakkelijk van werd. Zijn oksels jeukten van het zweet. De feestvierders waren op een openbare plek, maar gedroegen zich alsof er zojuist een orgie was begonnen. Een paar drankjes en een stukje muziek en iedereen was van iedereen.

Zelfs zijn vrouw had steeds hogere verwachtingen gekregen sinds ze zich een paar maanden geleden hadden aangesloten bij deze stomme club. Het had zo onschuldig geklonken, een plaatselijke gezelligheidsvereniging, eens in de twee maanden een discoavond, zo nu en dan een quiz, kegelen en biljarten en af en toe een coverband. Maar het idee en de werkelijkheid waren totaal verschillend. Tot nu toe had hij alleen maar stellen zien aanpappen met mensen met wie ze niet zouden moeten aanpappen, precies zoals de vorige keer dat ze er waren. Hij had echtgenoten zien flirten met het barpersoneel, dansende vriendinnen die zich schor schreeuwden op de dansvloer en hun armen als spaghetti-slierten om de nek of het middel van andere mannen lieten hangen.

Zijn eigen vrouw was niet meer tevreden met gezellige avondjes thuis, ze wilde méér. Door avonden als deze had ze die dwaze verwachtingen gekregen. Hij had geen zin om dronken te worden en om vreemden heen te draaien, en hij vond het effect dat deze omgeving op haar had helemaal niks.

Met zijn camera voor zijn oog tuurde hij door de lens. Het was het allerslechtste idee ooit geweest om hiernaartoe te komen, vooral toen hij had gezien dat Samantha ook een vaste gast was.

‘Je luistert niet eens naar me, of wel? Je staat daar maar, de wereld te observeren door je amateurcameraatje, maar je doet niet mee.’

‘Wat had je dan verwacht? Dit is niets voor mij.’

‘Ik verwacht dat je een beetje je best doet, maar dat is blijkbaar al te veel gevraagd.’ Ze graaide haar jas van de rugleuning van een stoel en stormde met een rood hoofd naar buiten.

Een gefladder in zijn buik. Precies wat hij had gehoopt. Ze was weggegaan en had hem alleen gelaten. Hij wist precies hoe hij haar zover kon krijgen. Het was niet voor het eerst dat ze hem

alleen liet, en het zou ook niet voor het laatst zijn. Waarom ze met hem samenbleef, was hem een raadsel. Misschien zaten ze in zo'n klassieke sleur. Beiden wilden niet vertrekken, maar beiden waren ongelukkig met de relatie. Ach, nou ja... wat kon het hem schelen.

Hij stelde zijn flitser in en keek door de lens, recht naar Samantha, degene voor wie hij dit allemaal deed. *De gangmaker van het feest. Samantha weet wel hoe ze zich moet vermaken.* Ze wilde graag Sam genoemd worden, maar dat deed hij nooit. Sam was een mannennaam. Hij noemde haar altijd Samantha. Hij zoomde in op haar nagels, lang en roze, glanzend gelakt in dezelfde kleur als haar volle lippen. Doordat de camera automatisch scherpstelde, werd het beeld even wazig. Toen ze weer duidelijk in beeld kwam, zoomde hij in op haar lippen en zoomde toen langzaam uit, waardoor hij een portret in beeld kreeg van haar hoofd en schouders. Lang blond haar golfde over haar hals en schouders, omlijstte haar prachtige jukbeenderen. Alle mannen waren dol op die volle lippen en die jukbeenderen. Ze zouden allemaal jaloers zijn als ze wisten wat hij en Samantha samen uitspookten.

Discolichten flitsten in zijn richting. Met toegeknepen ogen keek hij hoe Samantha een voorbijlopende man meesleurde, wiens bier over de rand van zijn glas klotste voordat hij het op een tafeltje in de buurt zette en mee werd getrokken naar het midden van de dansvloer.

De man kwam hem niet bekend voor – misschien een nieuw lid – maar hij zag er op een klassieke manier aantrekkelijk uit en was goed gebouwd.

Hij slikte.

Samantha genoot zichtbaar van de handen van de man op haar lichaam.

‘Do You Love Me,’ het nummer uit *Dirty Dancing*, klonk uit de speakers. Samantha slaakte een opgewonden gil en trok de wankelende man dichterbij. Op de maat van de muziek reed ze tegen hem aan.

Dit zocht hij. Hij pakte zijn camera steviger vast, slikte toen ze naar hem keek terwijl ze op haar onderlip beet. Ze voerde een showtje op voor de camera. Ze wist precies wie hij was en dit showtje was speciaal voor hem. Hij dacht dat ze hem zo probeerde te straffen omdat hij zijn vrouw had meegenomen.

Hij had een perfect shot toen ze naar de camera wees en haar tong uitstak. Verdomme! De foto was overbelicht, zijn vrouw had gelijk. Hij draaide wat aan de instellingen om het probleem op te lossen. Diafragma of ISO? Hij wist niet meer wat hij nu moest aanpassen. Hij wist niet eens meer wat die functies waren. Zijn handen begonnen te trillen. Hij vergat waar hij mee bezig was. Zweetdruppeltjes gleden langs zijn gezicht. De flitser. Hij paste de instellingen van de flitser aan en ademde uit. Dat moest het zijn.

Toen hij achteromkeek naar de gang zag hij zijn vrouw op een vensterbank zitten met een niet-aangestoken sigaret tussen haar lippen. Dus ze was teruggekomen. Er rolde een traan over haar wang terwijl ze naar hem keek. Ze wist dat hij naar Samantha had zitten kijken en was gekwetst. Hij zou het wel weer goedmaken als hij thuis was. Hopelijk kwam er dan ook een einde aan deze verschrikkelijke avondjes uit.

Ze gaf hem de vinger, kwam wankelend overeind en liep het gebouw uit.

Hij zou niet achter haar aan gaan. Hij zou doorgaan met foto's nemen tot hij had waarvoor hij was gekomen. Alles ging volgens plan nu ze echt was vertrokken.

Hij nam een slok van zijn enige en lauwe biertje en toen zag hij een andere vrouw op een bankje achter in de ruimte zitten.

Ze veegde over haar glas terwijl ze de man die met Samantha danste in de gaten hield.

Wodka-cola, gokte hij. Ze zag eruit als een wodka-drinker.

De rode en blauwe lichten flitsten langs haar toen hem iets opviel. Iets waarvan hij het liefst een foto had genomen, maar zoals gewoonlijk was hij weer te traag. Hij hield de camera voor zijn oog, om de perfecte gelegenheid niet opnieuw te missen. Een lange ketting hing in haar decolleté. Met een zilveren J eraan. De J van Joanna. De J van Jenny. De J van... Het had geen zin om ernaar te gissen. Het enige wat hij zeker wist, was dat J van streek was door het gedrag van haar partner. Hij had haar gekwetst en dat was waarschijnlijk niet voor het eerst. J draaide haar trouwring om haar vinger alsof ze hem eraf wilde rukken en door de ruimte wilde smijten, maar J bezat waardigheid. Ze zou geen scène schoppen. Hij was haar echtgenoot, niet haar partner.

J's echtgenoot stak nu zijn tong in Samantha's oor. De veront-ruste vrouw stootte bijna een tafeltje omver toen ze overeind kwam en haar drankje met een klap neerzette. Ze stormde de ruimte uit en keek nog één keer achterom toen ze bij de deur stond. Hij kon de verwachting in haar ogen zien. Eén moment, voor de eeuwigheid gevangen. Een moment dat een verhaal vertelde, een verhaal dat hij nog heel lang zou onderzoeken. Haar overspelige echtgenoot had het niet eens in de gaten. Hij was veel te dronken en betoverd door Samantha, de verleidster.

Hij dacht aan zijn eigen vrouw, die nu wel bijna thuis zou zijn. Zij wilde waarschijnlijk meer op Samantha lijken, ze deed althans erg haar best, vooral met haar kleding. Hij vond de verandering niet leuk. De afgunst droop ervan af. Samantha had lange benen, Samantha was strakker, Samantha was perfect, té perfect. Ze maakte huwelijken kapot. Ze was hedonistisch. Ze was een slet. Zijn vrouw had een hekel aan dat woord, maar het was pre-

cies wat Samantha was en hij was niet van plan zich in te houden. De gedachtepolitie kon geen censuur opleggen en zijn vrouw ook niet. Hij dacht wat hij zag. Samantha was een slet en dat wist hij maar al te goed. Hij kon haar gemakkelijk krijgen en haar reputatie was op waarheid gebaseerd, dat wisten de meeste mannen in Cleevesford wel.

Hij bekeek zijn laatste foto van J. Die was haarscherp, net als de gedachten die van J's gezicht waren af te lezen. Hij kende haar verhaal. Vlak voordat ze was vertrokken had ze het volgende gedacht: *Kom alsjeblieft achter me aan. Zeg dat het je spijt. Hou me vast alsof je van me houdt en niets meende van wat je net deed. Ik zal het je vergeven, want dat doe ik altijd. Je bent gewoon dronken en morgen heb je spijt.*

Maar J's man kwam niet achter haar aan en zag er ook niet uit alsof hij zijn excuses zou aanbieden.

Toen het nummer was afgelopen, liet Samantha de man los. Ze liep naar de bar, waar ze haar drankje snel opdronk. De man keek om zich heen en zag dat de stoel van zijn vrouw leeg was. Het besef werkte ontzunderend. Snel pakte hij zijn jasje en hij haastte zich de deur uit. De muziek doofde en de lichten gingen aan. Het feest was afgelopen en het feestbeest had haar schoonheidsslaapje nodig.

Hij zag Samantha naar haar tas en jas zoeken. Met een omhelzing of een zoen nam ze afscheid van iedereen. Hij moest ervandoor voordat mensen hem opmerkten. Samantha zou tot het einde blijven plakken, dat deed ze altijd. Misschien nam ze iemand mee naar huis, misschien niet. Hij hoopte van niet, want het was tijd. Ze moest een lesje leren. Een harde les.

Hij keek op zijn horloge. Hij vroeg zich af waarom iemand er om tien voor één 's ochtends zo lang over deed om een feest te verla-

ten. Hij wist dat ze altijd via deze weg naar huis liep. Daarom had hij zijn auto eerder vanmiddag in een stil zijstraatje gezet. Hij was zelfs te voet met zijn vrouw naar de clubavond gegaan, omdat hij haar had wijsgemaakt dat hij de auto op zijn werk had laten staan en naar huis was gelopen.

Misschien was Samantha met iemand meegegaan en ging ze helemaal niet naar huis. Misschien had ze een andere route gekozen. Nee, ze was een gewoontedier. Ze nam altijd deze route als ze naar huis liep. Maar ze ging niet altijd naar huis. Misschien was ze een steegje in gedoken met J's man. Zijn gedachten gingen naar de arme, sjofele J. 'Dit is voor jou, J.' Hij respecteerde J. Zij liep tenminste niet met haar borsten en billen over de dansvloer te paraderen. Zij had zelfrespect. Hij betwijfelde of hij J na vanavond nog eens zou zien, maar diep vanbinnen wist hij dat J dankbaar zou zijn voor wat hij zo meteen ging doen. 'Kom nou,' fluisterde hij. Hij schoot achter een heg en wachtte.

Een bekend klikklakgeluid klonk door de stille nacht. Toen het luider werd wist hij dat ze dichtbij was. Het geklikklak werd onregelmatiger, waarna het ophield. Vermoedde ze dat hij daar was? Plotseling hoorde hij iemand kokhalzen. Ze gaf over tegen een hek. *Moet je maar niet zoveel drinken.* Ze schraapte haar keel en begon argeloos weer te lopen.

Hij stond klaar. Toen ze voorbijkwam liet hij het gereedschap op haar hoofd neerkomen. Hij deed het voordat ze iets kon zeggen, lekker snel, precies zoals hij gehoopt had. Geen geschreeuw, geen worsteling, niets behalve een zacht gejammer.

Zijn hart ging tekeer terwijl hij toekeek hoe ze lag te stuiptrekken en schudden op het betonnen pad. Hij moest haar in de auto zien te krijgen. Even later lag ze stil. Hij bukte en voelde naar een hartslag. Ze leefde nog, volgens plan. Hij zou haar een lesje leren en ze moest goed bij zinnen zijn terwijl hij dat deed. Hij droeg de

tengere vrouw over het pad, duwde met zijn voet de kofferbak open en gooide het dode gewicht in de met plastic beklede ruimte. De les kon beginnen.

1

Maandag, 6 mei 2019

Er droop een traan over Jades wang. Ze begreep Noah niet, en ook niet waar die obsessie van hem vandaan kwam. Ze hadden een perfect leventje, althans, dat dacht ze. Ze waren getrouwd en hadden een prachtige dochter van vier jaar op wie ze allebei dol waren. Ze wilde niets anders dan Noah vinden, naar huis gaan, en Lilly knuffelen.

Met de mouw van haar jas veegde ze haar ogen droog. Rillend liep ze naar het donkere pad. Een zacht briesje kriebelde langs haar blote benen toen ze de brandgang insloeg die achter de diepe tuinen lag, met een dichte, lage heg van struiken erlangs.

Leuk om zo je vrije dagen door te brengen, had Noah gezegd. Nou voor haar niet. Het was verre van leuk, zo ver als maar kon. Ze wilde niet dat iemand ooit te weten kwam wat ze hadden gedaan. Noah had er maandenlang op aangedrongen, tot ze uiteindelijk had toegegeven. *Je wilt nooit iets doen wat ik graag wil*, had hij gesnauwd toen ze had gehuild. Hij had gelijk, hun relatie zat in een dip. Seks gebeurde alleen wanneer hij het wilde, en dat was niet zo vaak; sterker nog, ze kon zich niet eens herinneren wanneer ze voor het laatst intiem waren geweest. Elke keer als zij het initiatief nam, zei hij dat hij nog aan het werk moest en dan ver-

trok hij naar zijn werkkamer. Wat ze ook deed, blijkbaar was het niet genoeg voor hem. Ze had er alles voor over gehad om hem niet kwijt te raken. Met de nadruk op gehad. Want dat was nu voorbij. Vanaf nu zette ze zichzelf op de eerste plaats. Sommige dingen konden niet meer gered worden en deze avond had haar duidelijk gemaakt dat haar huwelijk daar ook onder viel.

Ze hapte naar adem, leunde rillend tegen een van de tuinhekjes en begon te huilen. Het was geen prettige avond geweest. In gedachten had ze *nee* gegild, maar dat kleine woordje was niet over haar lippen gekomen. ‘Nee.’ Het klonk zo gemakkelijk, maar ze had Noah teleurgesteld. Ze wilde zo graag dat hij bij haar bleef, maar dit zou niet meer gebeuren, nooit. Nu liet ze hem liever gaan. Deze avond had hun einde gemarkeerd. Haar tranen wegvegend liep ze weer door, zonder te weten waarheen. Van de achterkant zagen alle huizen er hetzelfde uit en ze liep eigenlijk zelden door hun buurt.

Thuis, daar had ze moeten blijven, maar nu moest ze Noah zien te vinden. Wat ze te zeggen had, kon niet langer wachten. Als ze het uitstelde tot morgen zou ze het hem nooit vertellen.

Ze voelde de warmte in haar hals omhoogkruipen naar haar wangen toen ze weer dacht aan alles wat er was gebeurd. Ze kreeg er kramp in haar maag van.

Ze liep verder over het stille paadje en hoorde voetstappen naderen. Zware voetstappen. Ze liep door, maar de voetstappen klonken steeds luider en sneller. Haar hart begon te bonzen. Snel stapte ze uit haar hoge hakken, bukte om ze op te rapen en zette het op blote voeten op een lopen.

Waarschijnlijk was de andere voetganger iemand zonder slechte bedoelingen. Misschien iemand die net bij vrienden vandaan kwam. Met ingehouden adem snelde ze over het pad, in de richting van het felgele licht van een straatlantaarn dat in de verte scheen.

Ze dacht steeds maar dat ze achterom moest kijken en goedenavond moest zeggen, dat ze de stilte moest verbreken tussen twee vreemden in de nacht. Dan zou ze misschien ook beseffen dat ze zich absurd gedroeg.

‘Au,’ gilte ze, toen een scherp steentje zich in haar hiel boorde. Op één voet hupste ze naar het hek om erop te leunen. Ze hoorde de voetstappen naderen tot de vreemdeling achter haar stond. Zijn warme adem kriebelde in haar nek en ze voelde dat eerst haar knieën begonnen te beven en daarna haar hele lijf. Dit was geen onschuldige vreemde die net bij vrienden vandaan kwam. Zijn aanwezigheid voelde bedreigend. Hij had niets gezegd, ook al jammerde ze van de pijn, en toen ze haar adem inhield, hoorde ze hem rustig in- en uitademen.

Een adrenalinestoot joeg door haar lijf, ze hapte naar adem en spurtte naar het oranje licht, maar het was te laat.

Snel greep hij haar vast met een arm om haar middel, terwijl hij zijn tas op de grond liet vallen.

Ze wilde schreeuwen, maar hij legde een grote hand over haar mond en neus en sleurde haar over de stoep de duisternis in, waarbij de huid op haar hielen open schuurde. Ze keek om.

Hij legde een vinger op zijn lippen en haalde langzaam zijn hand van haar mond.

‘Jij?’ vroeg ze met een bibberstem. Hijgend deed ze haar mond weer open om te gillen.

Snel legde hij weer een geschoeide hand over haar lippen, waardoor haar gil werd gesmoord.

Ze moest vechten, van hem loskomen. Ze deed haar mond open en probeerde haar tanden in de handschoen te zetten, maar hij had door wat ze wilde doen en gaf haar een klap tegen haar hoofd, waardoor ze even haar bewustzijn verloor. Daarna haalde hij een stuk plastic zeil uit zijn tas.

Ze was duizelig, maar probeerde zich te concentreren op de maan, het enige licht dat ze nog zag.

Met zijn vrije arm drukte hij haar op de grond, waarna hij zijn zware lijf gebruikte om haar op haar plaats te houden.

Terwijl ze worstelde om haar handen te bevrijden, gingen haar gedachten naar haar dochter. Het enige wat ze wilde, was naar huis gaan, deze avond vergeten en bij Lilly zijn in haar jungle-slaapkamer. Moeder en dochter, met z'n tweetjes. Ze wilde de geur van haar dochter inademen, haar zachte haren strelen en haar een verhaaltje voorlezen. Ze wilde dat ze allemaal weer waren zoals ze een paar weken geleden waren geweest. Oké, toen was het ook niet perfect, maar perfect bestond niet, dat wist zij ook wel.

Ze wist een hand los te krijgen, spartelde onder hem, greep de onderkant van een tuinhekje vast om haar lichaam onder dat van hem vandaan te krijgen. Hij kwam overeind, klaar voor de aanval. 'Hou op met bewegen. Ik wil je geen pijn doen, maar je gaat met mij mee,' beet hij haar toe.

Ze ging helemaal niet met hem mee. Ze wist dat hij haar zou vermoorden. Toen ze haar mond opendeed om te gillen, liet hij een houten hamer neerkomen op haar gezicht, tegen haar bolle wang en neus. Ze probeerde te roepen, maar bloed spoot uit haar neus en stroomde in haar keel. Ze liet de onderkant van het hek los, bracht haar handen omhoog en probeerde haar vingers in zijn gezicht te boren. Maar hij trok zijn hoofd opzij. Toen legde hij een stuk zeil over haar hoofd, leunde achterover en sloeg opnieuw met de hamer. Op dat moment verdwenen de maan en de sterren, en de vochtige geur van de nacht. Met gesloten ogen hoorde ze een klik, die werd gevolgd door een lichtflits.

Een traan gleed over haar wang toen ze naar haar laatste adem hapte.

2

Inspecteur Gina Harte luisterde naar het zachte gesnurk van de man. Ze had niet gezegd dat hij kon blijven slapen. Hoe langer hij daar lag, hoe meer ze wilde dat hij naar huis ging. Haar vingers jeukten om hem uit bed te duwen en te zeggen dat hij weg moest gaan. Ze lag onder de spreij, naakt en geïrriteerd, en keek om zich heen in de donkere kamer. De tijd verstreek. Voor ze het wist, zat ze straks weer op het bureau zonder te hebben geslapen. Ze keek op haar telefoon. Het was bijna één uur 's nachts.

De man bewoog. Hij legde een arm over haar borsten en kroop tegen haar aan. Dit kwam haar allemaal veel te dichtbij. Ze had geen zin om lepeltje-lepeltje te liggen met een of andere vreemde. 'Hé,' zei ze. Ze schudde hem zachtjes heen en weer.

Hij tilde zijn hand op en wreef in zijn ogen. 'Sorry, ik ben zeker in slaap gevallen. Je hebt een heel lekker bed, dat kan ik je wel vertellen. Zacht en warm, net als jij.' Hij stak zijn hand uit, streelde haar haar en wilde haar kussen.

Ze draaide haar hoofd weg, waardoor zijn kus op de zijkant van haar hoofd terecht kwam. Hij ging door, zoende haar in haar hals. Ze voelde dat hij weer stijf werd onder de spreij. Dat ging niet weer gebeuren, niet met hem.

‘Volgens mij moet je gaan,’ fluisterde ze.

Hij bleef haar strelen, zijn handen dwaalden af naar beneden. ‘Je bent zo lekker.’

Toen hij boven op haar probeerde te kruipen, gaf ze hem een harde duw en deed ze de lamp op het nachtkastje aan. Ze zag hoe hij zich vastklampte aan de sprei, om niet uit bed te vallen. ‘Ho. Dat had je ook gewoon kunnen zeggen. Dan hoef je toch niet zoiets uit te halen. Hoewel, het was ook wel opwindend. Ik vind het wel leuk als een vrouw me door de kamer kan smijten.’

‘Ik heb iets gezegd. Ik zei: volgens mij moet je gaan. Maar je had het te druk met luisteren naar je eigen piemel om me te horen.’

Hij gleed uit bed en pakte zijn spijkerbroek van de grond. ‘Sorry, ik heb het echt niet gehoord. Maar goed, ik dacht dat we het gisteravond samen leuk hadden gehad. Toen heb ik je niet horen klagen.’

Hij had het misschien leuk gehad, maar Gina absoluut niet. Ze vond er niks aan en ze betwijfelde of het een tweede keer beter zou zijn. ‘Het spijt me. Ik doe niet aan logeerpartijtjes. Ik ben graag alleen, snap je?’ Dat was niet helemaal waar, maar niemand kon tippen aan haar baas, hoofdinspecteur Chris Briggs. Van de drie minnaars die ze had gehad sinds ze zich had ingeschreven op Tinder, was er niet één die haar iets deed.

‘U moet er gewoon vaker uit. Probeer het nou maar, wie weet vindt u het nog leuk ook,’ had Jacob gezegd toen hij haar alle vrouwen had laten zien aan wie hij door de app was gelinkt. Toen ze hem zo had zien swipen, had ze bijna de hoop gekregen dat het kon werken. En in zekere zin had Jacob ook wel succes gehad met de dames, hoewel er niets vast uit voort was gekomen. Ze had het weggelachen toen hij dat had gezegd en er verder niet meer aan gedacht. Maar het was een eenzame winter geweest. Ze

had haar dochter en kleindochter nauwelijks gezien en nadat ze Kerst en Oud en Nieuw in haar eentje had doorgebracht, sprak ze met zichzelf af dat ze op zoek zou gaan naar gezelschap. Briggs leek ook verder te gaan met zijn leven, ging op meerdere dates, waarvan er niet een serieus leek. Zij moest hetzelfde doen. Ze dacht aan Briggs, haar baas en de man met wie ze een korte maar onstuurige affaire had gehad. Maar het was ingewikkeld geweest om hun relatie geheim te houden, vooral voor Gina.

Haar Tinder-date trok zijn trui over zijn hoofd, keek haar aan en vroeg: ‘Heb ik iets verkeerd gezegd of gedaan? Ik vind je echt leuk en ik dacht...’

‘Je hebt helemaal niets verkeerd gedaan. We hebben een gezellige avond gehad. Het eten was goed en we hebben gelachen. En daar laat ik het bij. Dank je wel, eh...’ Ze knipte met haar vingers alsof ze niet op zijn naam kon komen. Maar zijn vrolijke gezicht veranderde in een overdreven frons. ‘Rex. Ik heet Rex, Gina. Je bent me er eentje.’ Hij tilde een stapel kleren die in de hoek lag op en begon haar verkreukelde shirts en broeken door de kamer te gooien terwijl hij zocht naar zijn andere schoen. ‘Verdomme. Ik kan mijn schoen niet vinden.’

Gina stapte uit bed en trok haar badjas aan. ‘Het was niet mijn bedoeling om je valse hoop te geven, Rex. Je bent een goeie kerel en...’ Ze brak haar zin af toen haar mobieltje op het nachtkastje begon te rinkelen en trillen. ‘Inspecteur Harte.’ Ze was stil terwijl ze luisterde naar brigadier Driscoll.

‘Inspecteur? Dat meen je niet! Waar is verdomme die schoen?’ riep Rex uit terwijl hij onder het bed keek.

‘Hebt u gezelschap, chef?’ vroeg Jacob.

‘Kop dicht, Driscoll. Ik ben er binnen een uur.’ Ze beëindigde het gesprek en pakte een zwarte broek uit haar kast. ‘Nu moet je echt weg, want ik moet aan het werk.’

Hij kwam overeind met zijn schoen in zijn hand. Het haar op zijn achterhoofd stond in pieken overeind, waardoor hij net een ananas leek. ‘Je manieren laten ernstig te wensen over. Ik wist niet dat je inspecteur was.’

‘Ik vertel niet meteen alles op een eerste date.’ Ze knoopte haar overhemd dicht, ging bij de slaapkamerdeur staan en duwde hem open, zodat hij kon vertrekken.

‘Hoor ik nog van je? Ik zou je graag nog een keer zien. Bel me.’

Ze volgde hem de trap af om hem op te jagen. Een zojuist gepleegd ernstig misdrijf wachtte op haar, dus ze had geen tijd voor flirten of prietpraat met een man die ze pas een paar uur kende.

‘We zien wel,’ antwoordde ze met een glimlach, daarna duwde ze hem de voordeur uit die achter hem dichtviel.

Een paar minuten later hoorde ze zijn auto starten en weggrijden. ‘Maar ik denk het niet,’ zei ze voor zich uit. Ze rende de trap weer op. Ze had nog een paar minuten om haar warrige haar te fatsoeneren en zich snel te wassen voordat ze zich naar de plaats delict begaf.

3

‘Ah, inspecteur Harte. Volg mij maar en blijf op de loopplaten,’ zei Bernard, die de leiding had op de plaats delict. Hij leidde haar over het pad. De lichte regen begon al door zijn witte overall te dringen.

Ze gluurde door een opening in een van de hekken. De huizen stonden een flink eind van het pad af, wat de dader gelegenheid had geboden om de vrouw aan te vallen op voldoende afstand van slapende bewoners. Het licht in de huizen floepte aan waar mensen doorhadden dat er iets aan de hand was. Een van de agenten was waarschijnlijk al begonnen met aanbellen bij de huizen om erachter te komen of iemand iets gezien of gehoord had.

Aan het einde van het pad flitsten de blauwe zwaailichten, hoewel de politiewagens al stilstonden. Ze hoorde een achterdeur opengaan en rook de geur van sigarettenrook. De gordijngluurders zouden zo meteen en masse verschijnen en op Twitter en Facebook gaan kijken wat er was gebeurd.

Gina stopte haar verkreukelde overhemd achter in haar broek en haalde een elastiekje uit haar zak waarmee ze haar vochtige, pluizige haren in een losse staart bond. Ze dacht aan de rotzooi die ze thuis had achtergelaten. Rex had in ieder geval de hint

begrepen en zou geen contact meer met haar opnemen. Ze wist ook zeker dat ze de ervaring niet wilde herhalen. Ze koos liever voor eenzaamheid dan voor die reeks zinloze en onbevredigende ontmoetingen.

De loopplaten lagen over een smalle strook gras tussen de stoep en een dicht bosje van struiken en bomen. Voorbij de bomen klonk zo nu en dan het geluid van een nachtelijke vrachtwagen onderweg naar het nabijgelegen industrieterrein.

Ze moest bijna rennen om Bernard bij te houden, ook al zag het er met zijn slungelige lijf en lange benen uit alsof hij rustig wandelde. Elke stap die hij deed stond gelijk aan drie stappen voor Gina.

In de verte zag ze het forensisch team looplampen ophangen en een tent opzetten, net te laat voor de regen die nu met bakken uit de hemel viel. Keith, Bernards medewerker, stond aantekeningen te maken in zijn opschrijfboekje terwijl hij om het lichaam heen liep. Hun assistente Jennifer maakte overal foto's van. Het licht dat uit de looplampen scheen flikkerde wanneer er insecten voorlangs dansten. Gina stapte uit de binnenste afzetting en betrad de plaats delict. Keith gaf haar een overall, die ze snel over haar kleren aantrok, gevolgd door handschoenen en schoenhoezen.

Ze staaarde naar het lichaam. Een wang en de neus waren tot moes geslagen, het haar was samengekoekt met bloed en er zaten schrammen op de benen. De rechte, donkere jurk die het slachtoffer droeg, was tot haar middel opgetrokken, maar haar ondergoed leek onaangetast. Ze had geen schoenen aan. Gina keek om zich heen. Een van de schoenen lag tegen een tuinhek en de andere lag een eindje verderop. Stilettohakken. Ze merkte op dat de vrouw een trouwring droeg. Iemand miste haar nu. Gina sloot haar ogen om haar aandacht af te leiden van het verwoeste ge-